

hvor der i det oprindelige Lovforslag stod: skal ydes in natura, men hvor Ordet „skal“ nu er slettet, om det kunde antages, at man vil godkende en Ordning, hvorefter der ogsaa ydes Bidrag til dem, som allerede har forsynet sig med Brændsel. Hertil vil jeg svare, at jeg gaar ud fra, at denne Lov vil blive fortolket saa human, som det paa nogen Maade er muligt, og jeg kan ikke indse, at der kan være noget i Vejen for at give en Refusion til Smaafolk, som er kendt berettigede til at modtage Aldersrente, hvis de allerede har anvendt Penge til at anskaffe Brændsel, saaledes at der ikke er Anledning til at give dem det in natura. Men dette er Genstand for Administrationens Fortolkning, og jeg vil ikke udtale mig nærmere derom; jeg vil kun sige, at jeg gaar ud fra, at Administrationen i dette som i alle andre Tilfælde vil fortolke Lovene saa human, som det er muligt.

Det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (J. Chr. Møller) spurgte mig, hvorledes det, der staar i Lovforslagets § 1, kan forenes med det, der staar i § 4; det ærede Medlem mente, der var en Modsigelse mellem de to Bestemmelser. Jeg gør opmærksom paa, at det i § 1 jo ikke er gjort til en Pligt for Kommunerne at gøre en ensartet Anvendelse af denne Tilladelse, men Kommunerne skønner over, i hvilke Tilfælde en saadan Hjælp skal ydes Aldersrentenyderne. Et lignende Skøn er ogsaa anvendt tidligere, under Alderdomsunderstøttelsesloven, og naar det i Loven er tilladt, at en Myndighed kan handle efter Skøn, kan det jo tænkes, at en enkelt Myndighed kan have forsømt det, den burde gøre, og derfor maa der være en Appellinstans, en overordnet Myndighed, man kan klage til. Det er slet ikke sikkert, at alle Kommuner skønner ens, og det er derfor ikke usandsynligt, at der kunde komme Besværinger over, at man enkelte Steder enten ikke har villet yde nogen Hjælp, selv om der var Trang til den, eller har ydet en saa lavt beregnet Hjælp som muligt. Jeg synes imidlertid, at man skylder Landets Borgere, ogsaa dem, der er Genstand for et saadant Skøn, at de maa kunne henvende sig med Besværinger i saa Henseende til andre Myndigheder. Dette er altsaa heller ikke noget nyt; det samme har været Tilfældet hidtil: at de, hvem Alderdomsunderstøttelse blev nægtet, og som mente sig forurettet, kunde søge til vedkommende Amtmand eller eventuelt til Indenrigsministeren.

Det er en Bestemmelse af lignende Art, der er indført her.

Det ærede 2den Medlem for 4de Kreds (Veistrup) mente, at jeg havde anerkendt, at den gældende Aldersrentelov var utilstrækkelig. Nej, det har jeg ikke anerkendt. Jeg har kun anerkendt, at i dette Øjeblik har — paa Grund af Overgangstiden og paa Grund af, at mange af de tidligere alderdomsunderstøttede Personer har ment, at Forholdet vilde blive det samme som tidligere med Hensyn til Anskaffelse af Brændsel — Indenrigsministeren haft Ret i den Bestemmelse, han her har truffet, hvorved der bydes en Nødhjælp, men kun for dette Aar. Hvad der skal ske i Fremtiden, skal jeg ikke udtale mig om; det har jeg ingen Anledning til, og det har jeg heller ingen Berettigelse til. Det ærede Medlem sagde, at Cirkulæret kom for sent. Ja, det er erkendt. Flere Kommunalbestyrelser har henvendt sig til Ministeriet og har meddelt, at de har disponeret paa anden Maade, og da Cirkulæret ikke kunde komme til Anvendelse, har de henvendt sig paa ny og har da ment, at man kunde forene de gældende Lovbestemmelser med en Tilladelse af Ministeren om, at man kunde bringe Hjælp til Brændsel ind under den almindelige Aldersrenteydelse. Dette kan imidlertid ikke lade sig gøre i Henhold til den gældende Lovbestemmelse, og det er derfor, at dette Lovforslag er fremsat.

Endvidere spurgte det ærede Medlem mig, hvorledes jeg forstaaer Bestemmelsen om, at Staten ikke kan anvende mere end 500 000 Kr. i det her omtalte Øjemed, idet der staar, at Staten refunderer $\frac{1}{4}$, dog ikke udover 500 000 Kr. Det forstaaer jeg ganske simpelt saaledes, at der kun er 500 000 Kr. at disponere over i dette Øjemed, og hvis Beløbet ikke slaar til, skal Kommunerne selvfølgelig selv afholde de yderligere Udgifter. Det er ganske naturligt, at naar der stilles en bestemt Sum til Ministerens Raadighed, kan Ministeren ikke paa egen Haand give sig til at disponere over et større Beløb, men saa maa Ministeren holde sig til Lovens Bestemmelser i saa Henseende. Naar der altsaa staar, at han ikke kan disponere over mere end 500 000 Kr. af Statskassen til dette Øjemed, og denne Sum ikke er tilstrækkelig til, at alle Kommuner faar $\frac{1}{4}$ af deres Udgifter til dette Brændsel dækket, er der ikke andet for, end at Kommunerne selv maa udrede det mang-